

han tog enhver Modsigelse som Tegn paa Vrangvilje og ondt Sind. Han, som sjelden viste synderlig Respekt for andres Meninger, ja som undertiden ikke var bange for at spøge ret ungdommeligt med andres religiøse Overbevisning, optraadte, saasnart han selv blev angrebet, med en kirkefaderlig Myndighed, hvori han ikke gav nogen født Sidenius det mindste efter. Per maatte ofte tænke paa, hvad Jakobe engang havde sagt eller skrevet til ham om den selvbedrageriske Nidkærhed, hvormed Kirken fra Arilds Tid under Fromhedens Fane havde tilfredsstillet et selvsygt Magtbegær.

Det var da ogsaa ved ganske andre Kilder, hos en hel anden Slags Personligheder, han i denne lange Vinters Ensomhed søgte Næring for sin Aand og uddybede sin Forstaaelse af Livets gaadefulde Tale.

Han var med Aarene bleven et Stykke af en Bogelsker. Hans Øjne blev uvilkaarlig tiltrukket af ethvert trykt Bind, der kom indenfor hans Synskres. Noget af det første, han saae efter, naar han kom ind i Bøndernes Stuer, var de smaa Boghylder, som i Reglen fandtes der, og han gik sjelden bort uden at have eftersat deres Indhold. Dette var iøvrig næsten overalt det samme: Biblen, et Par historiske Romaner af Ingemann, der i Almindelighed var meget slidte, Holbergs Komedier, som derimod syntes ulæste, et Bind populær Naturvidenskab, et Par Landmandsskrifter,